

Răspuns lui Alex Ștefănescu

de Florentin Smarandache

Fragmentul din jurnalul secret 2003-2009, al lui Alex Ștefănescu, în care se referă la mine, conține un dialog fabricat de dumnealui.

Mă descrie că aș fi purtat un “ceas de mână care indică ora din fiecare țară de pe Pământ” [astea-s palavre ștefănești!]. N-am avut niciodată un asemenea ceas. Când călătoream cu avionul, îmi schimbam manual ora după noul fus orar.

Nu am avut vreo ceartă față în față cu Alex Ștefănescu; deci dialogul invocat de el este incorrect, imaginar.

Iar faptul că i-aș fi dat o carte de 600 de pagini în 2004, cum se exprimă, este o pură minciună. Se pot verifica la biblioteci cărțile mele; nu publicasem până la acea data o carte așa masivă (cel mult dacă ajunsesem la vreo 280 de pagini).

El fabulează!

Am scris un singur articol criticându-l pe A. Ș., în 2011, ca drept de replică la atacul său din 2009 contra mea. Nu am făcut-o nici din ură, nici din supărare, ci pentru a releva exagerările sale. Consider că am dreptul de a răspunde și pe viitor la insultele sale.

Eu nu scriu pentru a intra în istoria literară a cuiva, ci pur și simplu din pasiune și fiindcă simt că am ceva de spus. Iar, în ceea ce privește istoria literară a lui Alex Ștefănescu, refuz s-o citesc! Este părtinitoare, neobiectivă. Să îl citez pe Cornelii Florea: “marii critici bucureșteni nici nu citesc, ca lumea, cărțile pe care le recenzează, doar le răsfoiesc superficial, apreciază subiectiv în funcție de biserițe și clanuri literare, obligații, simpatii și antipatii” [din articolul său <Polemos: Cum se ratează un critic lefegiu>].

Iar Dimitri Grama îi numea: “stratului gros de jeg intelectual și spiritual care domină mass-media și cultura”.

Se practică astăzi o cultură pe interese, deseori dictate dinăuntru sau din afară...

Iată mai jos un citat în care Alex Ștefănescu îl lingusește pe Ceaușescu:

Alex Ștefănescu („schimbări ireversibile”, fragment)

...” anul instituit drept reper este, după cum știe o lume întreagă, anul în care la conducerea Partidului Comunist Român, a venit tovarășul Nicolae Ceaușescu, inițiatorul unei adevărate renașteri a României. Revirimentul impetuos cunoscut de civilizația și cultura românească aduce un suflu nou și în domeniul creației literare, care se eliberează de dogmatismul perioadei anterioare. Ca un arc multă vreme comprimat, geniul național se destinde energic, dovedind încă odată- ca de atâtea ori în istorie- vitalitatea irepresibilă a spiritului românesc. Din inițiativa conducătorului partidului și al țării se declanșează un proces de restaurare a conștiinței naționale, redescoperindu-se tradiția și recâștigându-se dreptul de a afirma individualitatea culturii românești printre celelalte culturi ale lumii. Totodată se asigură accesul la tot ce este modern și

valoros în literatura străină, astfel încât se crează o atmosferă de emulație și se cultivă, la scriitorii noștri, o atitudine militantă, animată de înalte idealuri politice, civice și estetice.

Aceste schimburi revoluționare petrecute în conștiința literară românească sunt ireversibile. Tot ceea ce are viu literatura noastră astăzi se datorează faptului că trăim și ne manifestăm ca scriitori după 1965”...

(Text din masivul volum „Omagiu”, editat cu prilejul aniversării lui Ceaușescu, venit la putere în 1965.)